TELEGRAFISTUL MILIARDAR

(Urmare din pagina 18)

Şi, într'adevăr, unul dintre primele poduri se prăbuşi, dar Carnegie nu-şi pierdu curajul. El avea o încredere nestrămutată în soliditatea podurilor de fier şi se puse să construiască unul de o sută metri lungime, peste Ohio. Trenurile îl traversară fără nici un accident şi Carnegie primi comanda unui pod peste Mississippi.

IN MAREA INDUSTRIE

Materialul îi era furnizat de către o fabrică pe care o crease chiar el cu concursul a patru prieteni. Acest contact cu metalurgia făcu din Carnegie stăpânul unei averi fabuloase.

Soarta îl adusese la Pittsburg, adică tocmai în linia celei mai bogate regiuni de pe suprafaţa pământului, în fier şi cărbune. Şi iată-l concepând un plan măreţ: deschide la Pittsburg o mare fabrică de oţel, cea mai mare din lume.

Incepe să acumuleze capitaluri pe cari le caută până la Londra şi aruncă pe pieţele americane şi europene, pe lângă valul de fier, oţel şi tuciu, mari cantităţi de drugi, roţi şi maşini de orice fel, cari sunt vândute la preţuri cu mult inferioare celor obicinuite. Această manevră îi aduce ca prin farmec câştiguri ameţitoare!.

In vreme ce fabricile sale atingeau culmea prosperităţii iar concurenţa se clătina, Carnegie, ajuns stăpân al pieţei oţelului, hotărî să se retragă din afaceri. El îşi scoase întreprinderile în vânzare încasând frumoasa sumă de 492 milioane de dolari. Asta era în 1900 şi Carnegie avea atunci 65 de ani.

Dar dacă vă închipuiţi că această lichidare a fost începutul vacanţei vă înşelaţi.

Işi aduce aminte de vremurile în care, la Pittsburg, prea sărac pentru a-şi putea cumpăra o carte frecventa o bibliotecă publică pe care un filantrop local o deschisese pentru copiii studioşi, şi primul său gând este să fondeze biblioteci peste tot. Vine apoi rândul muzeelor, sălilor de concert, parcurilor, terenurilor de sport, piscinelor, şcoalelor, instituţiilor ştiinţifice, etc. etc., pentru a sfârşi cu „Fundaţia Eroilor" care s'a extins în diferite ţări ale Europei.

CARACTERUL SĂU

Andrew Carnegie da cu amândouă mâinile, felul său de a da era caracteristic. El finanţa atât cât era nevoie pentruca instituţia să ia a v â n t. Pe urmă aceasta trebuia să-şi creeze singură fondurile.

Acumularea unei mari averi este rezultatul unei munci tenace sau un dar al destinului, iar uneori e şi una şi alta. Dar a şti să cheltueşti averea achiziţionată este o virtute pe care majoritatea oamenilor nu o au. Până în ziua când muri (1919) el cheltuise în opera de binefacere peste un miliard de dolari. Bogăţia, spunea el, este un mijloc şi nu un scop".

Caracteristica la acest mare american era dragostea de ordine. Unul dintre cei mai fideli colaboratori ai săi, C. M. Schwab, spunea că n'a cunoscut om mai meticulos decât Carnegie. Fie că era vorba să se puna o carte pe masă sau un punct pe „i", lucrul acesta trebuia făcut bine. Om bun şi drept, însă în aceeaşi măsură era hotărât şi duşman al abuzurilor. Intr'o zi, lucrătorii săi dorind revizuirea unui contract făcură grevă şi trimiseră la el o delegaţie pentru a discuta. Răspunsul lui Carnegie fu următorul: „V'am spus că n'am avut niciodată conflicte cu lucrătorii mei, dar dvs. uitaţi că eu sunt scoţian şi că nu pot privi cu prietenie nişte lucrători cari se desonorează călcând un contract acceptat în mod liber. Aţi închis fabrica, e dreptul dvs. Dar un singur om pe lume o poate redeschide şi acesta e patronelul vostru. (Astfel i se spunea lui Carnegie de către lucrătorii săi, din cauza staturii lui joase). Când veţi dori s'o redeschideţi, veţi trebui să-i cereţi consimţământul şi el nu va ceda decât atunci când vă veţi fi hotărât să vă respectaţi obligaţiunile. La revedere".

Când răspunsul acesta fu adus la cunoştinţă, preşedintele lor îşi rezumă astfel i m p r e s i i l e: „Fraţilor, patronelul se ţine ferm pe poziţie şi cred că mai degrabă ar primi să moară decât să cedeze, a a ca e mai bine să cedăm noi". Lucrătorii îl ascultară, iar condiţiunile lui Carnegie fură primite.

GRETA GARBO

(Urmare din pag 8)

încăpăţânată a furnicii. Şi, de obiceiu, bărbatul nu observă nimic. Eu nu pretind sau nu susţin că femeea înţelege intr'adevăr şi pe deplin bărbatul. Ceeace ştiu însă cu siguranţă, este că bărbatul înţelege rareori — şi totdeauna în mod superficial — femeea.

Incheere: bărbatul şi femeea sunt cele două părţi ale unei cutii în care e închis cel mai preţios tezaur al naturii: un suspin de iubire. Aşa dar va trebui ca aceste două părţi să rămână armonios unite în viaţă şi în simpatia reciprocă totdeauna cu scopul de-a lăsa să scape printre săgeţile unei polemici inutile acest bun suprem al existenţei omeneşti. Căci, noi femeile, continuăm a crede că numai în această providenţială lipsă masculină de înţelegere a sufletului nostru stă marea atracţiune care ne împinge pe unii către alţii.

GRETA GARBO

Situaţia Strategică a Japoniei

(Urmare din pag. 11-a)

In ceeace priveşte baza britanică dela Singapore, chestiunea e mai simplă. Mare pare din flota aflată acolo a fost transferată în Mediterana, iar forţele nipone au la dispoziţia lor bazele din Indochina precum şi insulele Hainan şi Paracelsus. Tonchinul, fiind şi el controlat de Japonia, se înţelege lesne că, la nevoie, Singapore ar putea fi neutralizat, iar Honkongul atacat cu eficacitate.

Ca o completare a acestor elemente mai amintim şi marea Internă Japonoză, Seto Natal, care constituie un bazin natural de cea mai mare însemnătate strategică. Statul major nipon a prevăzut toate eventualităţile, construind arsenale şi tot ceeace comportă purtarea unui războí modern în acele locuri. Prin situaţia acestei mări, flota niponă îşi poate permite să iasă din adăposturi cu puţin înaintea luptei, cu echipagiile vaselor odihnite, cu calele pline de muniţiuni şi să înfrunte un adversar obosit de o lungă călătorie, cu combustibilul redus la jumătate şi departe de orice bază de reaprovizionare.

Admiţând chiar că un atac ar putea fi dat împotriva Japoniei cu ajutorul navelor port-avioane, situaţia nu s'ar schimba cu mult. Coastele insulelor japoneze oferă până şi vaselor de mare tonaj nenumărate posibilităţi de camuflare. Replica ce ar urma să fie dată de formidabila flotă aeriană niponă aflată pe aerodromurile cari înconjoară coasta, ar fi de natură să pună pe gânduri chiar un a d v e r s a r îndrăzneţ.

Singurele sectoare mai vulnerabile ar fi cele dela Vladivostok şi dinspre Filipine. In ceeace priveşte Vladivostocul pericolul, cel puţin în actualele împrejurări, este ca şi exclus. Intre Rusia şi Japonia există o bună înţelegere, iar pe de altă parte raporturile de forţe dintre cele două flote sunt prea disproporţionate pentru a se pune măcar chestiunea unei comparaţii.

Cu privire la Filipine am arătat mai sus, că arhipelagurile Marshall, Carolinelor şi Marianelor, constituie o barieră naturală foarte greu de trecut.

In orice caz, înainte de a pune măcar ipoteza unei ofensive navale împotriva Japoniei, trebue neapărat să ţinem seama de distanţe. Hawaiul, baza cea mai înaintată a forţelor navale americane, este situat la 6000 kilometri de Japonia. Filipinele la 3000 kilometri, iar Singapore este la mai mult de 6000 km. Care flotă poate străbate aceste distanţe pentru ca abia apoi să susţie o luptă contra unuia dintre cei mai puternici adversari din lume?

AL DOILEA CRĂCIUN SUB RĂZBOIU

(Urmare din pag. 3)

putea veni oricând; pentru ei Crăciunul e imaginea caldă şi duioasă a mamelor, taţilor, nevestelor şi copiilor, lăsaţi acasă, fără niciun sprijin. Vine apoi marea mulţime a celor nevoiaşi bătrâni, infirmi sau învinşi de viaţă, fără un ban în pungă, sortiţi pieirii.

La aceştia, toţi, să ne gândim şi să-i ajutăm.

Marele mucenic al cauzei româneşti, C o r n e l i u Zelea Codreanu, a spus:

„AJUTĂ-ŢI FRATELE CĂZUT IN NEVOIE; NU-L LĂSA!"

Impinse de acest nobil şi sublim îndemn d-nele *Maria general Ion Antonescu* şi *Eliza Horia Sima* au lansat un apel pentru ajutorarea ostaşilor de pe zonă. Orice dar trimes va alina un dor, va încălzi un suflet şi va întări o nădejde. Aceea că nu eşti singur.

Alături de această iniţiativă, marea acţiune de ameliorare a suferinţelor celor nevoiaşi, întreprinsă de „Ajutorul legionar", merită a fi relevată şi încurajată. Intervenind pe loc în mijlocul celor în nevoe, „Ajutorul legionar" se dovedeşte a fi întruparea cea mai minunată a cuvintelor Căpitanului.

Deaceea se cade, ca din puţinul nostru să ajutăm pe cei cari ajută la rândul lor pe semenii noştri căzuţi în suferinţă. B a n i, alimente, haine, orice e folositor îndulcirii amărăciunii aproapelui. Decât să risipim banii cu îmbuibarea trupurilor noastre, să fim mai bine cumpătaţi, demni de vremea în care trăim, prezenţi cu sacrificii chiar la orice apel. Numai astfel, iubindu-ne şi ajutându-ne aproapele, îl iubim şi-l susţinem pe Christos.

FESTIVALUL DE LA „ARO"

D-na şi D-l General Antonescu, Conducătorul Statului Român şi D-l Ministru Iasinski, asistând la desfăşurarea festivalului

Tablou alegoric din programul festivalului

Numărul de Anul Nou se pune în vânzare la 27 Decembrie 1940, iar numărul următor la 5 Ianuarie 1941

O LUME NOUĂ

PLANETA PLUTON

Ne vom ocupa aci de o temă din domeniul astronomic, imaginându-ne cum ar trebui să fie viața în noua planetă transneptuniană, numită *Pluton*, descoperită acum vre-o câțiva ani la Observatorul lui *Percival Lowell* din Arizona. Vom da și timpul necesar unei călătorii spre *Pluton*.

Partea cea mai interesantă a calculelor astronomice a fost determinarea mărimei acestei planete și s'a găsit astfel că pluton nu e o planetă mare, ca de pildă *Jupiter, Saturn, Uranus* și *Neptun*, ci una mică, având aproximativ massa Pământului.

Inchipuiți-vă un corp ceresc aruncat la o depărtare de circa 5 miliarde kilometri și veți avea icoana lui *Pluton* gravitând izolat în spațiul rece al veciniciei, cu vulcanii săi stinși, cu continentele sale înzăpezite, cu fluviile înghețate până la fund.

Locuitorii din *Pluton* (ar putea oare să existe?) nu știu ce înseamnă căldura. Acolo e un frig permanent de minus 270 grade, oceanele sunt înghețate, aerul e lichid, materia are alte proprietăți. *Pluton* se mișcă pe cer atât de încet, încât parcurge abia un grad și o fracțiune pe an. Se știe că o circonferință cerească are 360 de grade, ca și cercurile mici pe cari le desenăm cu ajutorul compasului.

Distanța medie a acestei planete de Soare e de 5.850.000.000 kilometri, dar orbita ei fiind foarte eliptică, se apropie la perihelie până la 4 miliarde și jumătate kilometri, iar la atelie se depărtează la 7 miliarde și 400 milioane km. de Soarele plasat într'unul din focarele orbitei sale. Pluton străbate această uriașă orbită în 250 de ani. Oamenii pot tipări un calendar numai odată la 250 de ani.

Un an în *Pluton* e cât două veacuri și jumătate.

ALTĂ LUME, ALT TIMP

Mare răbeare trebuie să aibă oamenii dela granița sistemului solar să aștepte sosirea primăverii după 100 ani de iarnă.

Diferența între iarnă și vară trebuie să fie pe *Pluton* foarte slabă, cum e aici pe pământ în ținuturile polare. Acolo, în timpul iernii domnește un ger de minus 270 grade. Vara e un ger numai de minus 100 grade.

Soarele e prea departe de *Pluton* spre a mai putea trimite raze de căldură la atâtea miliarde de kilometri. S'a calculat că din *Pluton* Soarele se vede cât Luceafărul.

Dacă există locuitori acolo, probabil căci sunt adaptați condițiunilor de viață specifice acelei lumi.

Dacă aci pe pământ pinguinii pot trăi pe un ger de minus 75 grade și focele nu îngheață printre iceberguri, probabil că și omenirea din Pluton poate trăi la minus 200 grade. Natura a creiat pe pământ viața din carbon. Toate viețuitoarele globului nostru, dela microb până la om și toată materia vie, dela clorofilă până la sânge, dela oase până la creeri, e formată din chimia carbonului.

In *Pluton* s'ar putea ca natura să fi creiat viața din... siliciu, în loc de carbon.

Dacă și omul de siliciu e la fel cu cel de carbon (tot chip de lut) și dacă există războaie și în *Pluton*, serviciul militar trebuie să fie mai greu ca la noi, un an durând acolo cât 250 de ani tereștri.

Oamenii își orânduesc măsura vremii după revoluția planetelor în jurul Soarelui. *Mercur* se mișcă atât de repede, încât parcurge orbita lui mică numai în 88 de zile. La fiecare trei luni locuitorul din *Mercur* trebuie să-și cumpere alt calendar. Viața curge într'un ritm accelerat, fiecare anotimp ține numai 22 zile.

In planeta cea mai apropiată de pământ anul e de 4 ori mai mic decât la noi.

Copii sunt dați la școală probabil înainte de a împlini 2 ani de ai noștri, ei având 7 ani după timpul acelei planete.

In *Pluton* anul e de 250 de ori mai mare decât anul pe pământ și de 1000 de ori mai mare decât anul pe *Mercur*.

Până să se învârtească *Pluton* o singură dată în jurul Soarelui, Pământul s'a învârtit de 250 de ori și *Mercur* a ocolit 1.000 ture de revoluție.

„Deus sive Natura" — dacă ne permitem să întrebuințăm fraza filozofului din Amsterdam — a făcut fel de fel de lumi: 10 ani pe Pământ sunt 40 de ani în *Mercur* și abia două săptămâni în Pluton.

Aci, pe pământ, se consideră un caz de longevitate omul care ajunge la 100 de ani, dar pe *Mercur* foarte puțini ajung la 25 ani, în timp ce în *Pluton* centenar numai acela care împlinește 25.000 de ani.

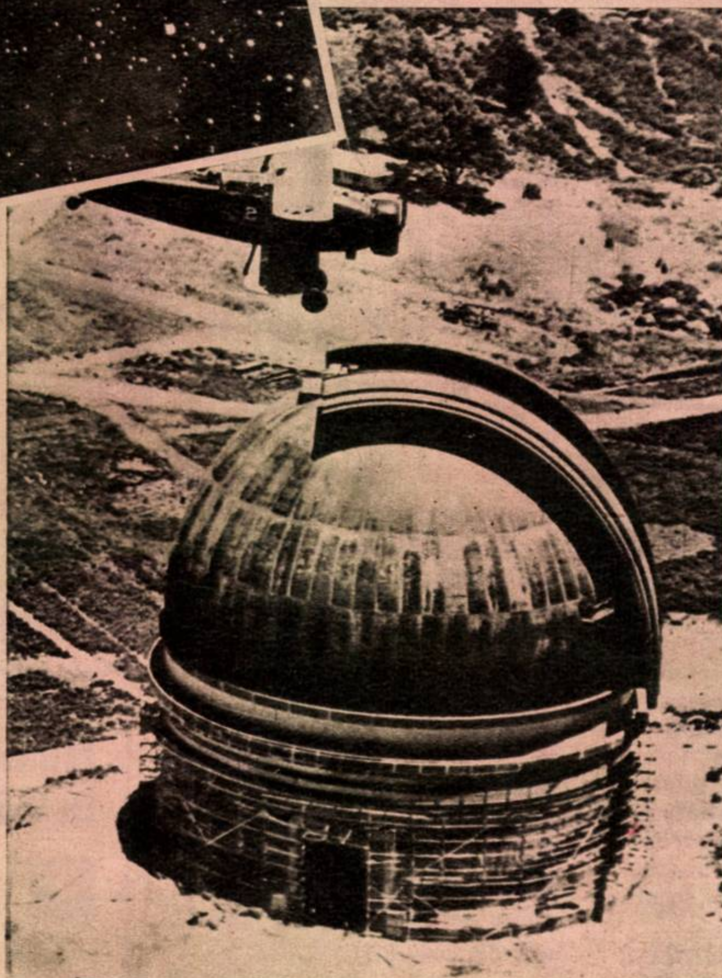
Cum fericirea e relativă, un locuitor din *Mercur* care a ajuns la 20 ani de ai noștri, adică 80 de ani după timpul lui *Mercur*, poate să fi trăit mai intens decât transneptunianul ajuns la 20.000 de ani, în lumea lui de frig și întuneric perpetuu.

Astronomii se pregătesc pentru călătorii interplanetare.

Inginerul englez *Denhom Vershoyle* a reușit

(Continuare în pag. 23-a)

Noua planetă transneptuniană „Pluton" descoperită de astronomul Percival Lowell, din Arizona

Noul observator astronomic de pe muntele Palomar, în California

Itinerar Corsican

NU mai departe decât acum câţiva ani viaţa pe această insulă din pricina banditţilor săi era totul lipsită de securitate. O astfel de situaţie, la o distanţă atât de mică de ţărmurile Europei, părea oarecum de necrezut şi totuşi era stricta realitate. Faimosul bandit *Joseph Bartoli*, spre exemplu, obicinuia să-şi publice ameninţările în „Eveil de Corse". Misive de-ale diferiţilor banditţi adresate directorilor unor ziare ca „Eveil" „Jeune Corse", sau „la Nouvelle Corse", erau publicate ca nişte scrisori de-ale lorzilor englezi către Times-ul Londonez. Prin 1931, Bartoli anunţa cu nu va îngădui companiei de autobuze „Ollandini să transporte turişti în cuprinsul ţării sale. Dar, la câteva zile mai târziu, după ce compania „Ollandini" îi vărsase suma de 20.000 de franci — Bartoli curăţi drumurile. Scrisoarea sa către ziar era semnată „*Joseph Bartoli, Bandit, Palais Vert.*" Plin de sine, banditul adăugă „că semnătura lui ar putea fi verificată printr'o confruntare cu acea care se afla în registrele tribunalului din Ajaccio.

Salario

Ţărancă din Val Verzasca

Toate acestea se întâmplau nu mai departe decât acum cinci ani. Ba, în cursul alegerilor de acum doi ani, candidaţii Camerei şi ai Senatului găsiră necesar „să se pună bine" cu banditţii. Unul dintre ei se duse personal la„ Palais Vert", o pădurice în care tâlharii îşi stabiliseră reşedinţa. Acolo împărţi acestora câteva mii de f r a n c i şi astfel deveni senator.

In a j u n u l deslănţuirii războiului călăuzele spuneau turiştilor că s'a sfârşit cu banditţii, că un guvern energic i-a stârpit cu desăvârşire. Dar, ine vede jungla de tufişuri şi cactuşi în floare, potecile tăinuite şi mărăcinişul de nepătruns care acoperă o mare parte din întinderea Corsicii, îşi dă seama că niciun guvern, oricât de energic ar fi el, nu poate stârpi banditismul. Adevărul este că banditţii sunt acei cari şi-au schimbat metodele.

Dela o vreme, teroarea pe care ei o exercitau asupra insulei făcuse ca afluenţa turiştilor să slăbească în mod simţitor, astfel încât hotelierii şi proprietarii de autobuze nu le-au mai putut plăti birul obicinuit.

Văzând aceasta, „Uniunea banditţilor hotărî să ia acţiuni în loc de bani şi astfel, se văzură cointeresaţi în comerţul turistic. Astăzi ei au devenit acţionari şi adesea se întâmplă ca turiştii să fie călăuziţi chiar de câte un bandit chiabur. Rezultatul acestei noui situaţii este că insula Corsicii a ajuns ţara cu cea mai deplină securitate pentru turiştii ei.

Şoferul pe care-l angajai la Bastia îmi spuse că era rudă cu banditul *Mateeo Poli*. „Mă trag dintr'o veche familie de banditţi" declară ei cu dinastică mândrie. In Bocognano, oraşul natal al Banditului Belacoscia, s'a ridicat o placă comemorativă.

Tâlharii de drumul mare se bucură de o stimă deosebită în Corsica. Iar dată fiind atmosfera, cultul napoleonian este şi el un fenomen indigen — sincer, fără poze artificiale. Dar în afară de *Napoleon*, Corsica ştie că a mai contribuit la gloria Franţii cu mulţi alţi fii de-ai săi. Alături de chipul lui Bonaparte figurează portrete de magistraţi şi oameni de stat francezi cari s'au născut în Corsica şi s'au relevat în Franţa.

N'am putea spune de cine sunt ei mai mândri; de Napoleon, de banditţi sau de politicianii şi magistraţii lor din ultimii ani.

AMINTIRI

Cu toată atmosfera sa de reculegere, de poezie şi romantism ce reuşeşte să te subjuge oricât de fugitiv ai vizita ţinutul, Corsica are, după cum aţi văzut, o viaţă reală, pulsând puternic, o viaţă în care se plămădesc caractere.

Pentru mine însă, oridecâte ori i se va pronunţa numele, voiu vedea o grădină mică, în Ajaccio, pe drumul ce duce la Salaria, deasupra golfului. O grădină în care portocalii erau plini de floare şi fruct totodată, iar trandafirii însângerau pământul cu ploaia lor de petale de un roşu profund, catifelat. Erau trandafirii dela Poestum, trandafirii de pe mormântul lui *Virgiliu*.

Dacă vreţi să cunoaşteţi o rivieră mai albastră decât aceea depe coastele Provenţiei, o Elveţie mai sălbatecă şi mai colorată, o Auvergnă mai vulcanică, o Jura mai proaspătă, veniţi în ţara mea şi înfruntaţi masivul Rotondo, parcurgeţi drumul cap-ului, urmând apoi faimosul „Chemin des Sanguinaires" ce trece pe lângă Ajaccio. Pădurea Altonei, a Vizzavonei, trecătoarea Vavella, platoul Calacuccia vă vor da, pe la mijlocul lui August, zile de un pitoresc incomparabil.

Golful Porto, şi crestăturile dela piana vă vor lăsa în suflet bucuria unei frumuseţi unice...

MORMÂNTUL SFÂNTULUI PETRU CĂUTAT IN BOLŢILE VATICANULUI

UNDEVA, IN CUPRINSUL VECHEI CRIPTE DE SUB CEA MAI DE SEAMĂ BISERICĂ CREŞTINĂ A LUMII SE SPUNE CĂ S'AR AFLA MORMÂNTUL MARELUI DISCIPOL AL MÂNTUITORULUI...

PAPA Pius al XII-lea a dat ordin să se caute mormântul original și rămășițele Sfântului Petru în vechea criptă de sub tinda marei biserici Sf. Petru din Roma.

Cu aceasta se nădăjduiește că se va pune capăt unui mister care dăinuește de secole și se va aduce la îndeplinire un vechiu proect al papei Leon al XIII-lea.

Nu se știe ce anume l'a hotărât pe Sf. Pontif să înceapă tocmai acum aceste cercetări dar vom cita cuviosul fapt că printre faimoasele preziceri făcute de către MICHAEL NOSTRADAMUS, în secolul al 16-lea—dintre care multe s'au adeverit—se află un vers ce spune că adevăratul mormânt al sfântului Petru va fi găsit în anul 1940.

Ce date posedă echipa însărcinată cu investigațiile ?

Noul testament nu spune nimic despre moartea Sfântului Petru la Roma, ultima dată când se vorbește despre acest mare apostol fiind în „Acte" (XV: 1-9), unde este arătat în timp ce vizita Ierusalimul.

Totuși nu încape îndoială că el și cu Sfântul Paul au lucrat împreună la Roma și că ambii au fost martirizați acolo, deoarece există nenumărate vestigii ale activității și morții lor în această cetate.

Martiriul a avut loc în cursul persecuțiilor neroniene, când Sf. Petru a fost crucificat cu capul în jos, după cum ceruse el însuși.

Tradiția spune că Sf. Petru a fost îngropat la poalele Vaticanului. O vreme, rămășițele lui Paul și Petru au stat în bolți iar mai târziu au fost scoase și duse afară din oraș, pe Calea Apiană, la „Catacombe", acolo unde se află astăzi Basilica Sf. Sebastian ridicată în secolul al IV-lea și închinată acestor doi apostoli.

La începutul secolului al doilea mormintele lor erau vizitate de pelerini. Dar în anul 258 când protecția mormintelor creștine a fost retrasă, credincioșii au venit într'o noapte și în mare taină, au scos rămășițele, ascunzându-le în catacombele sf. Sebastian iar mai târziu, când persecuția încetase, Sf. Petru transportat îndărăt la Vatican iar St. Paul la Via Ostiana.

In secolul I. Papa ANACLETUS clădi o încăpere superioară sau „memorial", deasupra bolții în care se aflau rămășițele sf. Petru. Pentru a se asigura inviolabilitatea acestei camere, se dădușe basilicei o construcție specială.

Unii arhieologi susțin că ar fi cu putință să se găsească intrarea bolței și să se dovedească lumii că acolo se află rămășițele aceluia care a fost odată Sf. Petru.

„Și iatu că îngerul Domnului veni la ei, iar închisoarea se umplu de lumină : îl atinse pe umăr și-i zise „Scoală-te repede". Iar lanțurile îi căzură pe mâini".

In cartea sa „Secretele Vaticanului", DOUGLAS SLADEN, savant și arheolog vorbește despre misterul mormântului lui Sf. Petru. El scrie următoarele:

„Dacă ar fi să dăm crezare tradiției, invizibilul mormânt al Sf. Petru pe care se ridică întreg edificiul, a fost clădit de către LINUS și ANACLETUS, cel de al doilea și al treilea papă, la mai puțin de o sută de ani după nașterea Mântuitorului, nu departe de grădinile lui Nerone unde fusese crucificat.

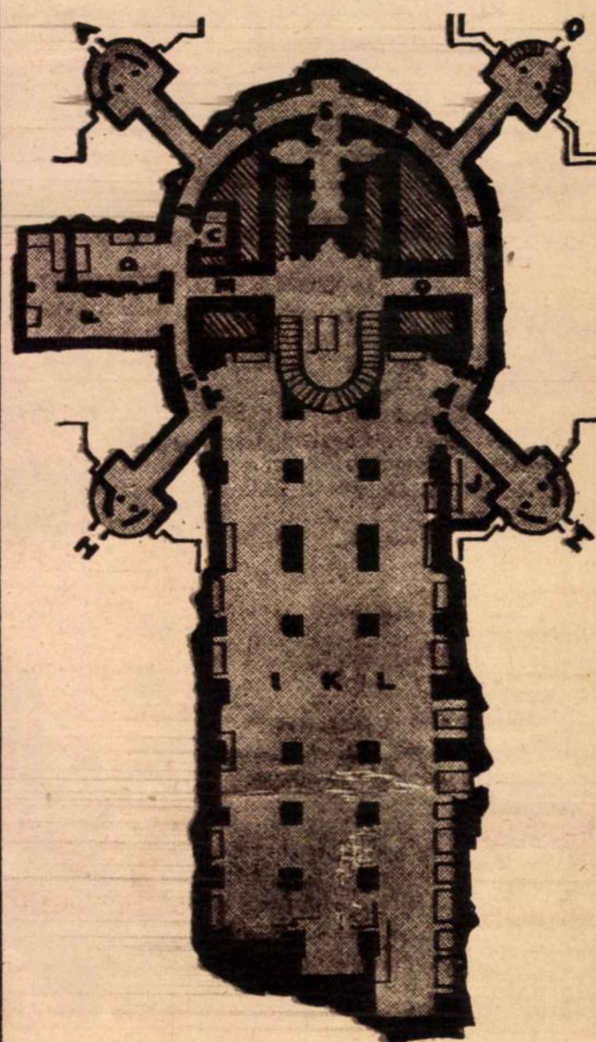
„La vreo două secole mai târziu, (306 A. D.) CONSTANTIN CEL MARE ridică în jurul mormântului marea basilică a Sfântului Petru. Mormântul, după cum era obiceiul vremei, se afla la mare adâncime sub temelia bisericii și învăluit în zidărie pentru a se păstra mai bine. La el ajungeai coborând o lungă serie de scări".

„Prin anul 1450, în timpul domniei lui NICOLAS al V-lea, biserica devenise primejdios de șubredă. Doi mari arhitecți florenteni, LEON BATTISTA ALBERTI și BERNARDO ROSSELINO au fost chemeți să facă planuri și Nicolae puse să se clădească o nouă catedrală în jurul celei vechi. Papa IULIU al II-lea încredință clădirea nouei basilici Sf. Petru arhitectului BRAMANTE, iar acum ajungem la vechile și nouile cripte.

„Vechea criptă este,—grosso modo, — vachea biserică Sf. Petru până la doi metri și

(Continuare în pag. 23)

Planul criptei unde se află îngropat sfântul Petru

MORMÂNTUL SFÂNTULUI PETRU

(CONTINUARE DIN PAG. 22)

jumătate dela bază, căci BRAMATE în măsura în care i-a fost cu putință, a făcut din vechea basilică fundament pentru noua-i construcție. Dar acest fundament nu era destul de cuprinzător pentru vasta cruce greacă ce forma planul de bază al proectului, astfel că el trebui să extindă temeliile în dreapta și în stânga, construindu-le ca pe niște cripte pentru a le asigura uscăciunea.

„Ele constitue nouile cripte. Intrarea se face pe lângă stâlpul Sfintei Veronica, unde JULIUS al II-lea a pus fundamentul unei biserici Sf. Petru. Dela baza scărilor, câteva galerii duc în dreapta și'n stânga; dacă apuci pe culoarul din stânga ajungi aproape deadreptul la capela mormântului Sf. Petru.

„Din mormânt nu vezi însă nimic pentrucă el este în întregime zidit.

„In anul 1602 sau 1603, pe când se lucra la temeliile nouei biserici, bolta de deasupra mormântului s'a surupat și lucrătorii l-au putut vedea pe apostol. Era ușor de recunoscut fiindcă deasupra lui se vedea crucea de aur masiv cântărind 150 de pfunzi (47 de kgr.). depusă acolo de mâinile pioase ale Impărătesei ELENA, mama lui CONSTANTIN, ctitorul celei dintâi biserici.

„Papa CLEMENT al VIII-lea fu chemat în grabă și veni însoțit oe Cardinalii BELLARMIN și ANTONIANO. Prima sa idee a fost să înlăture obstacolele cari împiedicau vederea sfântului mormânt, acum când stadiul înaintat de civilizație în care se aflau excluderea riscul vreunei profanări.

„Insă el se lovi de o veche superstiție — de credința universală că cine se atingea de mormântul Sfântului Petru, murea și fu nevoit să ordone închiderea spărturii printr'un strat gros de zidărie".

Milioanele de pelerini cari au vizitat catedrala Sf. Petre își amintesc ceeace se spune despre centrul întregii structuri și anume că ar fi însuși mormântul Sfântului Petru... Ceeace atrage mai întâiu atenția este altarul înalt din tribună cuprinzând jilțul Prințului Apostolilor, și marea lespede de porfir pe care erau încoronați înainte vreme împărații germani.

Tot aci se mai vede și o statue a Sfântului Petru datând din secolul al patrulea sau al cincilea. In marea friză de deasupra statuilor evangeliștilor se află o inscripție latină, în litere de câte doi metri înălțime, care s'ar traduce astfel:

„Tu ești Petre și pe această stâncă îmi voiu clădi Biserica... Și-ți voiu da ție cheile cerului", din Sf. Matei, Capitolul 16 verseturile 18-19.

Petre a fost alături de Isus în multe împrejurări de pomină: atunci când Mântuitorul o învià pe fiica lui JAIRUS; la transfigurare; în grădina Getsimani, cu puțin înaitea arestării, atunci când Isus umblă pe apă și-l îndeamnă pe Petre să vie la el. Petre a fost acela care spunea mereu că Iisus era Mesia. Și totuși la sfârșit el avu un moment de șovaială după cum prevăzuse Iisus. Dacă în primul moment, a încercat să-l apere pe Mântuitor, în al doilea el o luă la fugă împreună cu ceilalți apostoli tăgăduind cu energie că l-ar fi cunoscut.

Din Cartea Actelor se știe că Petre a devenit conducătorul Apostolilor fondând prima biserică în Ierusalim.

Mai târziu, el începu să activeze ca misionar, ducându-se la Lydda, Joppa și Caesarea pentru a întemeia biserici creștine.

Sf. Paul a fost convertit de o viziune pe care a avut-o la porțile Damascului și după aceeà el se duse la Ierusalim pentru a se consulta cu Petre, care era capul bisericii. Atunci când IROD AGRIPPA începu să persecute pe Creștini la Ierusalim, Petre fu aruncat în temniță, dar reuși să scape.

El plecă în Anatolia unde lucrase până atunci Paul și unde adepții lui Iisus luară prima dată numele de creștini pentrucă Evreii din Antiochia îi persecutau și le păru nimerit să-i despartă de Evrei prin denumirea ce-i desemna ca urmași ai Celui crucificat.

Petru și Paul activară în strânsă colaborare călătorind adesea împreună pentru răspândirea nouei credinți.

In cele din urmă ei ajunseră la Roma unde propovăduiră neobosiți creștinismul. Când Nerone începu să persecute pe creștini, Petru și Paul căzură printre primele victime. Precis nu se știe când au fost crucificați dar totul indică data anului 67.

Scoaterea la lumină a rămășițelor Sf. Petru va fi un mare eveniment pentru lumea creștină și multe alte evenimente extraordinare se vor mai produce dacă precizarea lui Nostradamus se va împlini.

O LUME NOUĂ

(Urmare din pag. 20-a)

după 30 ani de studii să învingă gravitatea prin electricitate.

Experiențele sale de laborator au avut succes, corpuri în greutate până la 100 grame s'au ridicat în aer, contra gravitației, într'un câmp electric.

Oamenii viitorului vor putea face călătorii de plăcere și de studii în planetele sistemului solar.

Pentru a ajunge în *Pluton* cu un avion având o viteză de 400 km. pe oră ne-ar trebui peste 1.000 de ani de sbor.

In vid viteza astronavelor va putea fi de 100 ori mai mare decât a celor mai rapide avioane din anul 1940. Cu o viteză de 40.000 km. pe oră, s'ar ajunge în *Pluton* după 11-12 ani de călătorie.

Spre a ne da seama cât de departe se află *Pluton*, e suficient să ne imaginăm că ne-am îmbarca într'o astronavă având o viteză de zbor de 40.000 km. pe oră. Cu această astronavă, plecând astăzi, am putea străbate distanța dela București la Iași într'un minut, apoi am face ocolul pământului la ecuator într'o oră, am ateriza în *Lună* după 11 ore, am ajunge în *Marte* după 1500 ore de zbor și, dacă nu vom avea nostalgia de a ne reintoarce pe Pământ atunci păstrând viteza de 40.000 km pe oră și oprindu-ne numai câte o zi în *Jupiter*, în *Saturn*, pe *Uranus*, și pe *Neptun*, am ateriza în *Pluton* la 1950.

GRECIA: NORVEGIA BALCANIL[OR]

(Urmare din pag. 7-a)

Presimțind creșterea puterii italiene, Leoyd George încuraja tentințele veniziliste de a creea o „Megale Ellas" adică o Grecie Mare, prin cesionarea unor teritorii întinse din Asia Mică, teritorii făgăduite Italiei, cu prilejul pactului din Londra.

După criza mediteraneană următoare conflictului etiopian, Anglia s'a agitat în vederea încercuirii Italiei, care se manifesta ca o putere imperialistă în plin proces de expasiune teritorială.

Politica de încercuire a Italiei a fost realizată practic prin folosirea de către unitățile marinei engleze a bazelor navale grecești.

Se știe că în Marea Mediterană, Anglia și-a sprijinit dominația pe stăpânirea unor baze ce ofereau mari posibilități de control al navigației.

Astfel Gibraltarul, poarta dintre Oceanul Atlantic și Mediterană, oferă Marei Britanii prilejul de a controla navigația dintre Mare și Ocean. Malta este pentru Anglia un punct de sprijin necesar în misiunea ce și-a asumat ma ina ei, de a asigura drumul liber spre Indii și spre dominioanele și tonele de influență din Orientul apropiat. Dela Malta și până în Egipt, sistemul de apărare englez prezintă o spărtură, un lapsus, care acum a fost completat, prin folosirea în mod liber și public a bazelor navale și aeriene grecești.

Astfel se poate spune că Grecia prezintă pentru războiul din Mediterană, aceiaș importanță pe care Norvegia o prezenta pentru evoluția războiului din Nord. Germania a cucerit în Norvegia nu numai poziții defensive de mare însemnătate, ci și puncte de plecare pentru flota ce operează în Marea Nordului, precum și asigurarea că transporturile de fier din Suedia, vor ajunge la destinație.

Dacă Italia va reuși să ocupe Grecia, atunci ea va stăpâni nu numai o zonă de mare interes defensiv, ci și un punct de plecare pentru acțiunea de încercuire a Marei Britanii, în Mediterana.

De aceea de-o parte și de alta cele două armate luptă cu eroism și îndârjire.

Interesul este cu mult prea mare și depășește cu mult cadrul local.

Italia amenința prin ocuparea Greciei, drumul spre Indii și drumul spre bazinele petrolifere din Mossul.

In momentul de față armele decid într'o chestiune de politică de interes mondial.

Forța lictorului susținută de admirabila ei aviație și de curajoasa ei marină, urmărește realizarea unui vis scump imperialismului italian: stăpânirea Mediteranei, care este un lac interior al imperiului, ce se întinde azi pe cele două țărmuri ale mării.

Până în clipa de față, tot ce se poate spune este că aripile italiene au reușit să cucerească dominația absolută a cerului grecesc.

Viitorul va decide pentru cel ce și-a asigurat concursul mijloacelor tehnice mai perfecționate, căci după ultima experiență câștigată pe câmpurile de luptă din Vest, se poate afirma că perfecția tehnică a mijloacelor combative înlocuește adesea numărul și determină rezultatul. Războiul italo-grec, este de fapt încleștarea dintre forța italiană și cea engleză.

TREBUE SĂ DORMIM 1/3 DIN VIAȚĂ?

(Urmare din pag. 14)

mijloc de conservare a energiilor vitale.

El susținea în mod teoretic necesitatea negării vieții pentru afirmarea unei morale superioare și totuși în ceeace ce-l privea era primul care dădea teoriei sale o desmințire gravă recurgând des la consolarea somnului.

Acest fapt ne amintește de de un erou al scriitorului italian *Giovanni Papini*, care descoperise mijlocul de a suprima somnul omenirii, vinovat că întârziase cu sute de ani progresul științei și al artelor,

El devine vestit datorită lucrărilor sale voluminoase în paginile cărora expunea metoda cea mai eficace de combatere a somnului.

Intr'o zi ilustrul savant primește vizita unui ziarist care venise să-i ia un interwiew. Măgulit, savantul își expune timp de câteva ore teoria apoi invită pe ziarist să-i consulte voluminoasele teancuri.

In timp ce ziaristul se cufundă în lectura operei ilustrului descoperitor, el aude de-odată un sgomot curios. Ce se întâmplase? Cineva sforăia de zor. Era ilustrul om de știință, inamicul declarat al somnului, care căzuse pradă ispititoarelor plăceri ale lui Morfeu.

„REALITATEA ILUSTRATĂ". Editura „Ziarul" S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți". Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Poștal 4093. Red. responsabil: Ionescu T. George (G. R.). Prețul abonamentelor: un an (52 numere) lei 450; 6 luni (26 numere) lei 240; 3 luni (13 numere) lei 130. Anunciurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

IMPRIMERIILE „CUVÂNTUL" S. A. R. BUCUREȘTI

IMAGINI DIN TOATĂ LUMEA

COLOANĂ ITALIANĂ IN MARŞ

După cum au anunţat in comunicate şi posturile de radio, luptele din nordul Africei s'au inteţit. In fotografia noastră; vitezele coloane italiene în marş spre Marmarica (Libya).

SVEN HEDIN A VORBIT IN FOLOSUL CRUCII ROŞII GERMANE

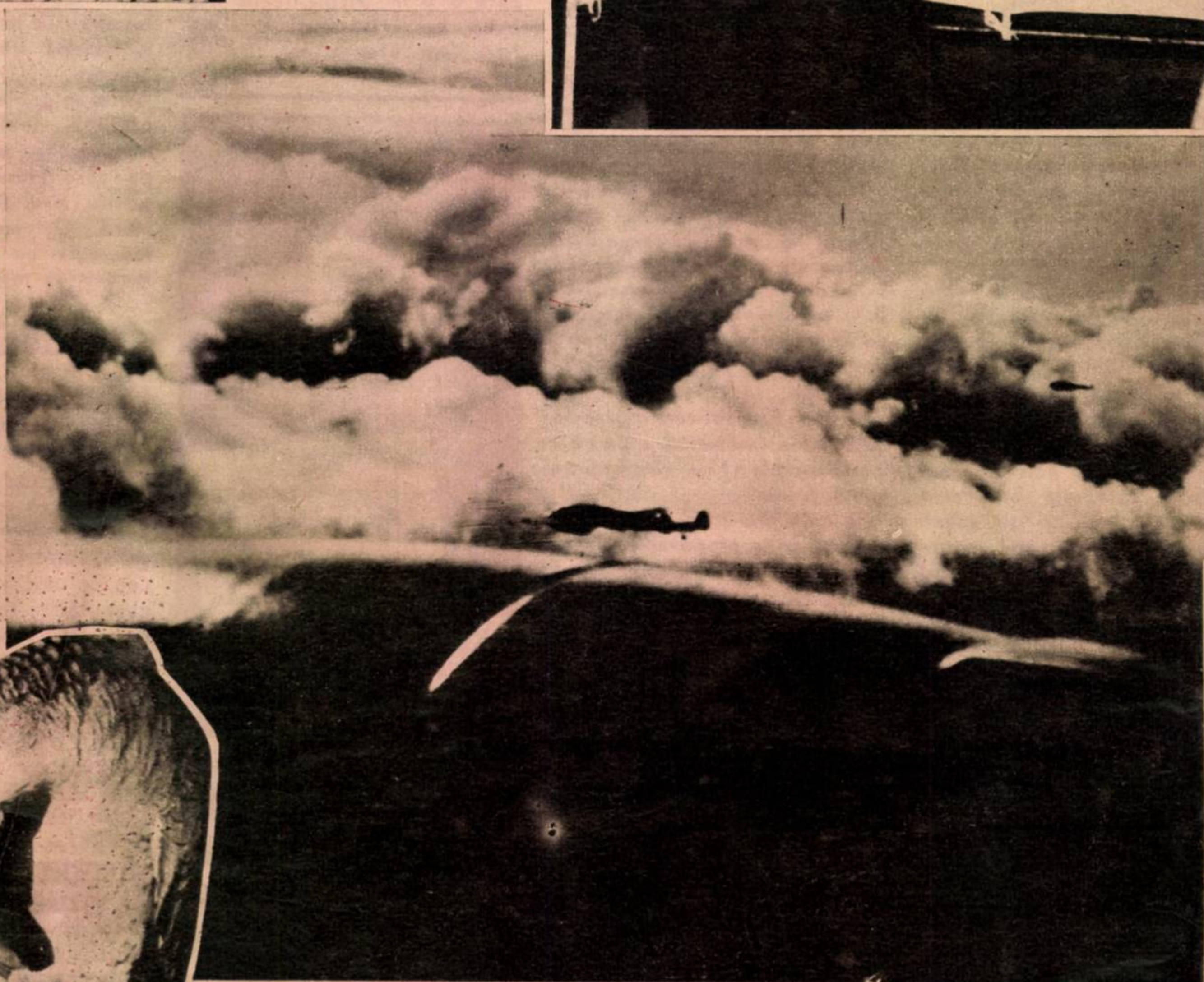
Duminică, 1 Decembrie, celebrul scriitor şi explorator suedez Sven Hedin a vorbit în sala de concert a filarmonicei din Berlin, despre patria sa. Beneficiile încasate la această conferinţă au fost oferite Crucii Roşii germane.

UN GRUP DE ZIARIŞTI FRANCEZI

au vizitat şi cercetat în amănunţime construcţiile din linia Maginot. In fotografia noastră: grupul coboară scara la departamentul 230.

PE COASTA CANALULUI

Soldatul german din fotografia noastră a crescut de mic papagalul pe care-l ţine pe umeri şi acum, in răsboiu, l-a luat cu dânsul, considerându-l mascota sa.

BOMBARDAMENT ASUPRA ANGLIEI

Nu există ceva mai îngrozitor pentru un aviator decât vremea rea pe care trebuie s'o întâmpine în aer. Iată Avioanele de bombardament germane sburând deasupra norilor, spre a ajunge la ţinta lor: Marea Britanie.